

Tunadalskyrkan 160207
Fastlagssöndagen "Kärlekens väg"
Joh 12:20-33

Genom historien är det många människor som på olika sätt fått bli förgrundsgestalter i det skeende som då varit, människor som haft kunskap, eller sådana där det bara fungerat utifrån deras möjligheter och som på något sätt fört historien vidare. Ibland är det de man förväntar sig som trätt fram, men lika ofta är det de som verkar i det tysta, som får betyda mycket, och som inte riktigt själva förstår vad de gör. Ett närliggande exempel är Elise Lindqvist, aktiv i Sankta klara kyrkan i Stockholm, som hade ett liv präglad av övergrepp, prostitution och droger, men som kom till tro, fick sitt liv förvandlat och började hjälpa de som idag sitter fast i prostitution. I vintras fick hon pris på Sveriges hjältar galan, och som en följd av det sitt porträtt bland svenskar som betytt mycket på Arlanda flygplats. Hon gör det inte för att bli uppmärksammad utan för att hennes hjärta brinner för att hjälpa och älska med Guds kärlek.

När vi läser Bibeln hittar vi också många sådana exempel. En del har upplevt kallelse från Gud, andra har fått verka just i den situation de befunnit sig. I dagens gammaltestamentliga text möter vi drottning Ester, en ung judisk kvinna, som i princip blev kidnappad och så småningom ingift i kungahuset. Hon älskade sitt folk, men kunde inte öppet visa att hon var judinna. I en krissituation fick hon en utmaning, som hon antog: att gå till kungen och begära nåd för det judiska folket. Ingen som inte var kallad fick gå till kungen, men hon trotsade alla regler och gjorde det ändå- och det gick vägen, hon kunde rädda sitt folk. En släkting till henne sade till henne: Kanske är det för en stund som denna du blev drottning. För en stund som denna.

Ibland kan man känna att man får en speciell uppgift, utan att man har sökt den, där de gåvor och möjligheter man har kan få komma till användning, som enskilda som församling. Som när behovet av härbärge blev akut för några veckor sedan och alla bitar föll på plats – för en stund som denna. Jag tror inte att vi ska söka dessa tillfällen, men vara öppna för att ta tillvara på dem när de kommer – vi får be med psaltarsalmens ord: Visa mig herre din väg och gör mig villig att gå den. Psalmförfattarens skriver: Öppnade ögon, Herre oss giv, ögon som se

dina under, Helga vårt liv i din kärlek och tänd håg att dig tjäna och dyrka.

Och i dagens evangelietext möter vi uttrycket ”Stunden har kommit” – det är Jesus som talar och han vet att det snart är dags för det som är hans stora kallelse, att lida och dö för folket. En sådan stund är det ingen av oss som kommer i närheten av, men vi får vara så tacksamma för att han gjorde det. Man kan ju tycka att Jesus hade haft sina stunder många gånger, när människor blev helade och upprättade, när han kunde förkunna om Guds rike, när han på många sätt visade på Guds kärlek och omsorg, men nu var det ändå något speciellt.

Sammanhanget är detta: Han har ridit in i Jerusalem och tagit emot folkets hyllningar: Hosianna Davids son, välsignad är han som kommer i Herrens namn, Hosianna i höjden. Han vet att han har en dödsdom över sig, men han väljer ändå att träda fram på ett nytt sätt. Kanske för att visa att han var den Messias, men inte den jordiske kungen man väntade på. Och han försöker berätta för sina lärjungar om det som väntar, men de klarar inte av att ta in det. Och påsken närmar sig. Jesus vet att det väntar lidande och död. Då kommer några greker som kommit till Jerusalem för att fira påsk. De hade kommit för att tillbe, och hört ryktena om Jesus, och nu ville de träffa honom: vi vill se Jesus. I det ligger inte bara att få en skymt av honom utan att få lära känna honom ordentligt. Och när frågan så småningom kommer till Jesus, är det som att något händer hos honom, *Nu är stunden kommen*. Kanske var det för att andra än judarna frågade efter honom, att det var en slags startsignal, nu har budet nått så långt det kan, nu har det börjat – det som lärjungarna sedan fick som uppdrag: *Gå ut i hela världen och gör alla folk till mina lärjungar*.

Vi vet inte om grekerna fick träffa Jesus eller om de bara fick stå på avstånd och se allt det som hände vid korset, uppståndelsen och så småningom pingsten, de nämns inte mer i texten.

Men indirekt fick de ett svar: om de ville se Jesus så skulle de se på den som skulle förhärligas, den som skulle dö och sedan återvända till den himmelska härligheten– det är det som är det viktiga, inte allt det yttre, inte alla under, inte alla ingripanden utan att han går korsets väg för människans skull: *Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn, men om det dör ger det rik skörd*. Och enligt en

bibelkommentar så var bilden av vetekornet i sig ett svar till grekerna, eftersom det spelade en stor roll i de grekiska mysterierna – och sa dem mycket mer än det kanske säger oss idag.

Jesus uppgift på jorden var att förhärliga Guds namn, att visa människorna på ett konkret sätt genom sitt liv vem Gud är. Jesus var människa och samtidigt gudomlig, han var människa men ändå fri från synd- och i förlängningen innebär det att han kan förstå vad det är att vara människa och kan hjälpa och stötta oss i våra olika stunder. Hebr 4:12 *"Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt och varit som vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande i den stund då vi behöver hjälp.*

I Johannesevangeliet finns inte Getsemane med, men i dagens textavsnitt möter vi det som påminner mycket om Getsemane. Människan Jesus som trots att han vet att stunden är inne, våndas och är ängslig för det som ligger framför; *"Nu är min själ fylld av oro, skall jag be: Fader, rädda mig undan denna stund? Nej, det är just för denna stund jag har kommit, fader förhärliga ditt namn. Och då kom en röst från himlen: Jag har förhärligat det, och skall förhärliga det på nytt.* Vilken bekräftelse för honom, han var mitt i sin vånda på rätt väg, han visste att han inte var ensam. Men det var inte bara för hans skull, utan lika mycket för folkets skull *"det var inte för min skull som rösten hördes, utan för er skull. Nu faller domen över denna världen, nu skall denna världens härskare fördrivas. Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig.*

Nu handlar det inte längre om det yttre skeendet, utan om en andlig verklighet som är så mycket svårare att ta på, som man aldrig fullt ut kan förklara. När Jesus gjorde sina under gick det att se på människorna hur de betedde sig, vilka problem de hade. Det gick att se ett före och ett efter, men när det gäller det andliga skeendet handlar det mer om tro och är inte alltid så lätt att förklara. Det som händer enligt Jesus är att Denna världens härskare – den onda makten, Djävulen eller vad vi nu kallar det skall besegras och det skall bli möjligt för den som vill att komma till en personlig tro på Jesus, och få hjälp att leva ett liv som ger något mer än bara det yttre.

Och dagarna som ligger framför Jesus visar hur kampen hårdnar och hur det när han hänger på korset till och med visade sig i naturen, det blev mörkt över hela jorden i tre timmar och en jordbävning skakade om –.

Det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad. Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot. (Jes 53)

Genom det han gjorde har vi fått tillgång till evigt liv genom tron på hans namn, och det livet kan ingen ta ifrån oss, Vi kan tvivla, Vi kan möta mycket av motgångar och det som kan betecknas som ont omkring oss, men vår gudsrelation och vårt hopp är stadigt. Joh 3:16 *Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.*

Och med den förvisningen får vi leva nära honom och hämta vår styrka i honom, men också försöka följa honom efter bästa förmåga. Jesus säger i texten: *Om någon vill tjäna mig skall han följa mig, och där jag är där kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig skall Fadern ära honom.*

Det här sägs ju i sammanhanget när grekerna ber att få se honom, och kanske skulle man kunna säga att ett sätt att lära känna Jesus är att tjäna honom, att följa honom och på så sätt få ledtrådar till vem han är. För man lär ju känna varandra på ett helt annat sätt om man lever tillsammans än om man bara träffas någon gång nu och då.

Och då är det viktigt att tänka att man får ta ett steg i taget, det går t ex inte att städa och diska och laga mat samtidigt, man får göra en sak åt gången, men har man lite struktur i det hela så får man allting gjort, fast det får ta lite tid. Om man vill följa Jesus och tjäna honom finns det många utmaningar, gör det, tänk si tänk så, och det kan lätt bli övermäktigt, hur skulle jag kunna, inte orkar jag, det där får andra sköta. Men om man tar en bit i taget och försöker förstå, så kan man sedan bygga vidare på det. Och då kan en speciell stund bli den stund då vi gör aha-upplevelser av vem Gud är, när vi plötsligt förstår ett bibelord eller bibelsammanhang och inser att det där vill vi försöka fördjupa, det där vill vi försöka omsätta i vårt liv. Vi klarar det inte i egen

kraft men kan göra det tillsammans med Jesus och med stöd av medkristna.

Vi har fått så många löften om hans närhet, om att han ska leda oss och hjälpa oss, men han tvingar sig inte på utan vill att vi ska söka honom, att vi liksom grekerna får komma till honom och säga: Jag vill se Jesus. Och så får vi sedan ge vidare av allt det vi har fått. Paulus skriver: i 2 Kor 4: 6 *Ty Gud, som sade: "Ljus skall lysa ur mörkret", har lyst upp mitt hjärta, för att kunskapen om Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte skall sprida sitt ljus.*

AMEN